

Avui, Divendres Sant

Dv, 10/04/2020 per Maria del Mar A...

[Des de Sant Benet](#)

Aquesta tarda acompanyem Jesús morint a la creu. Aquest any la mort de Jesús s'uneix al dolor de les morts que aquests dies ens entristeixen, al patiment que estem vivint.

Aquest any la passió se'ns fa més propera, ens toca més de prop, sobretot a nosaltres, els qui vivim bé en el primer món. Perquè hi ha molta gent en el nostre planeta blau, lluny però també ben a prop nostre, que viu la passió cada dia des de fa molt temps sense que potser ens afecti massa. Només recordar que cada dia moren més de 8500 infants de gana, cada dos dies moren 17.000 infants al món, més de 3 milions l'any. I més de 6,3 milions anuals al món per causes prevenibles segons l'ACNUR (2017). Això, només infants.

Avui és divendres sant i veiem un home bo, un home que passà fent el bé, Jesús, que només tenia el desig de mostrar-nos la Vida, la Vida que Ell que coneixia i vivia, i que volia que nosaltres també visquéssim, mor injustament, burlat, torturat, abandonat.

Mirant la creu, dues idees relacionades:

Cap realitat humana està fora de l'amor de Déu. Evidentment cap realitat bonica, amorosa i gratificant que seria la revelació més diàfana de la vida de Déu, de l'amor de Déu. I tampoc està fora de Déu cap de les realitats més tristes, per més dura, més ignorada i oblidada que sigui. Jesús a la creu ens mostra a Déu sostenint-lo, confirmant-lo en el seu desig d'estimar sense mesura fins al final, Jesús a la creu ens mostra Déu, Pare, afirmant-lo en la seva llibertat i, amb Ell, sostenint-nos a totes i a totes, visquem el que visquem, passem el que passem. Jesús ens mostra el Déu-amb-nosaltres, el Déu que està amb nosaltres dia rere dia, passi el que passi.

I això contrasta amb la reacció "dels seus", d'aquells a qui ahir rentava els peus. No, "els seus", els seus deixebles i els homes de la seva religió no el van entendre i encara no l'entenen avui divendres sant. No han entès què els ha ensenyat Jesús que és viure, què és la vida i llegeixen el que li passa a Jesús com a impediments a la vida i, per tant, a l'amor. I abandonen Jesús, el neguen, el maten. Ja als llibres de la Bíblia, que explica l'experiència del poble d'Israel durant segles, trobem la mateixa desproporció entre Déu i el seu poble. Trobem la presència d'un Déu que allibera, que dona vida, que estima bojament el seu poble i ho mostra repetidament un cop i un altre, i hi trobem la reacció d'un poble que el nega també repetidament un cop i un altre. Fins al temps de Jesús. Sempre però, amb excepcions, sempre hi ha hagut homes i dones amics de Déu recordant l'amor de Déu. Fins al temps de Jesús, també. L'evangelista diu: vora la creu hi havia la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, la dona de Cleofàs, i Maria Magdalena. Elles, amigues de Déu, recordaven l'amor de Déu potser a Jesús mateix acompanyant-lo dretes vora la creu, elles si que van entendre que res ni ningú les podia impedir de viure, de ser qui eren, d'estimar.

Fins al temps de Jesús. I fins avui. Avui també seguim vivint el contrast entre l'amor boig, desmesurat, personal, vessat de Déu per cada una de nosaltres i pel nostre món incansablement, repetidament, fins a acompanyar-nos en el dolor més

horrorós que mai puguem viure. I com a resposta, també repetidament, la nostra por, la nostra falta de confiança i el nostre tancament. Encara avui tenim dificultat de creure en aquest Déu que ens estima, que confirma el nostre somni, el nostre desig de viure, d'estimar i de ser estimades, de ser lliures, de poder crear un nou món, més just i respectuós amb tothom i amb tota la creació. Potser avui, aquest divendres sant, és una nova oportunitat que se'ns dóna de reconèixer Déu sostenint-nos a cadascuna de nosaltres, de reconèixer Déu confirmant-nos en el nostre desig de viure, d'estimar a ple cor, sense mesura, de reconèixer Déu en la creu i dins nostre, afirmant-nos en la nostra llibertat i en la nostra possibilitat de crear un món nou segons el nostre desig més profund que és també el desig profund de Déu.